ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

ΕΕΚ
ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

Δεκαπέντε ερωτήσεις – απαντήσεις για την επειγότητα της πάλης για την εργατική εξουσία και τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης σήμερα

Στις 29 Δεκεμβρίου 2014 κατέρρευσε η δεύτερη κατά σειρά αστική μνημονιακή κυβέρνησηπου προέκυψε από εκλογές.

Για πρώτη φορά από την ανατροπή της πρώτης κυβέρνησης που επιχείρησε να εφαρμόσει το Μνημόνιο, ένα αριστερό αντι- μνημονιακό κόμμα, ο ΣΥΡΙΖΑ, βρίσκεται πρώτο στον προεκλογικό αγώνα για την κατάκτηση της κυβερνητικής εξουσίας.

Ο ελληνικός κρίκος της ευρωπαϊκής ιμπεριαλιστική αλυσίδας εξακολουθεί να είναι από οικονομική άποψη σπασμένος λόγω της παρατεταμένης χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού. Εκείνο που απειλείται με τις εκλογές της 25ης Ιανουαρίου είναι να σπάσει ο ελληνικός κρίκος και από πολιτική άποψη λόγω της πολιτικής αναταραχής που θα προκληθεί από την εκλογή ενός αριστερού αντι – μνημονιακού κόμματος στην κυβέρνηση της χώρας, παρά το γεγονός ότι η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ ορκίζεται στην παραμονή της Ελλάδας στο Ευρώ.

Πρωτοφανή καθήκοντα τίθενται στην εργατική τάξη και τη μαχόμενη πρωτοπορία της, μερικά από τα οποία επιχειρούμε να ανιχνεύσουμε και να απαντήσουμε μέσα από δεκαπέντε ερωταπαντήσεις :

1.Γιατί κατέρρευσε η κυβέρνηση Σαμαρά – Βενιζέλου;
2.Πως επηρεάζεται ο ελληνικός καπιταλισμός από την επιδείνωση της παγκόσμιας κρίσης ;
3.Η τρέχουσα φάση χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού είναι ηπιότερη ή σκληρότερη από τις προηγούμενες;
4.Θα «καταστραφεί» η ελληνική οικονομία αν δεν επανεκλέγει η ΝΔ στην κυβέρνηση;
5.Θα “σώσουν” την οικονομία τα μέτρα που θέλει να περάσει η ΝΔ και η τρόικα ;
6.Μπορούν τα οικονομικά μέτρα τα οποία προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ να μας “σώσουν” ;
7.Το πρόβλημα με τα οικονομικά αιτήματα του ΣΥΡΙΖΑ είναι πως είναι απλά και μόνο “ρεφορμιστικά” ;
8.Ποια “κρατικοποίηση” έγινε και ποια μένει να γίνει ;
9.Θα δώσουν διέξοδο οι εκλογές ;

10.Γιατί να μην καλέσει κανείς το λαό να ψηφίσει ΣΥΡΙΖΑ για να φύγει -έστω και με εκλογές- η κυβέρνηση των μνημονίων στις 26 Ιανουαρίου ;
11.Μπορεί αυτή τη στιγμή το επαναστατικό κόμμα να κερδίσει σημαντική υποστήριξη της εργατικής τάξης;
12.Πως η τρέχουσα οικονομική κρίση αποσυνθέτει την αστική εξουσία;
13.Τι πέτυχαν και τι όχι τα Μνημόνια ;
14.Έχει ηττηθεί η εργατική τάξη ;
15.Μπορεί να δώσει διέξοδο από την κρίση άλλη τάξη εκτός από την εργατική;
Πιο αναλυτικά :

1. Γιατί κατέρρευσε η κυβέρνηση Σαμαρά – Βενιζέλου;

Η αποτυχία της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ να εκλέξουν Πρόεδρο Δημοκρατίας, το Νεοδημοκράτη Σταύρο Δήμα αποτέλεσε απλώς την αφορμή της πτώσης της κυβέρνησης.

Αιτία είναι η πλήρης αδυναμία της διαχειριστεί τη νέα φάση χρεοκοπίας στην οποία έχει εισέλθει ο ελληνικός καπιταλισμός λόγω της μη βιώσιμου δημοσίου χρέους του, του γιγάντιου ληξιπρόθεσμου ιδιωτικού χρέους (προς τράπεζες, εφορία, ασφαλιστικά ταμεία) και της ανυπαρξίας οποιασδήποτε χρηματοδοτικής ροής για την επανεκκίνησης, ντόπιας ή προπαντός ξένης λόγω της επιδείνωσης της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης.

2. Πως επηρεάζεται ο ελληνικός καπιταλισμός από την επιδείνωση της παγκόσμιας κρίσης ;

Το τέλος της πολιτικής πιστωτικής χαλάρωσης από τις ΗΠΑ μετακινεί μαζικά κεφάλαια από την ανατολή στη δύση, χωρίς η οικονομικά παρακμασμένη και πολιτικά διασπασμένη ΕΕ να μπορεί να αποτελέσει “σταθμό” τους, διευκολύνοντας την άντληση διεθνών κεφαλαίων από το εξωτερικό.

Τα μηδενικά σχεδόν επιτόκια δανεισμού που έχει ορίσει η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) το μόνο που έκαναν ήταν να φουντώσουν την κρίση του χρέους καθώς τίποτα από αυτά δεν βοήθησε να συγκρατηθεί η ύφεση. Ο ελληνικός καπιταλισμός συναντά τη νέα κρίση στην ΕΕ, μετά από μία εξαετή βαθιά ύφεση, χωρίς καμία εσωτερική ζήτηση και χωρίς καμία εσωτερική πιστωτική πνοή. Έτσι, το σπάσιμο του ελληνικού “κρίκου” της ευρωπαϊκής οικονομικής αλυσίδας από το 2010 δεν αποκαταστάθηκε όχι μόνο γιατί δεν ξεπεράστηκε η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού αλλά και γιατί η ίδια ευρωπαϊκή αλυσίδα βυθίζεται ήδη στον φαύλο κύκλο της υπερχρέωσης και του αποπληθωρισμού.

3. Η τρέχουσα φάση χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού είναι ηπιότερη ή σκληρότερη από τις προηγούμενες ;

Η πρώτη τετραετία της χρεοκοπίας του (2010-13) συνέπεσε με μία αν και μηδαμινή ανάκαμψη του ευρωπαϊκού καπιταλισμού μετά το κραχ του 2008 -9, η οποία επέτρεψε το χαμηλότοκο δανεισμό του χρεοκοπημένου ελληνικού κράτους μέσω του Ευρωπαϊκού Ταμείου Στήριξης (EFSF) και την αποφυγή ακόμα χειρότερων στιγμών –α λα Αργεντινή 2001 (τηρουμένων των αναλογιών).

Η περίοδος από τα μέσα του 2013 και έπειτα φέρνει την οικονομική επιβράδυνση της ΕΕ, η οποία δεν μπορεί να στηρίξει ούτε την ζήτηση του ελληνικού καπιταλισμού για φθηνά κεφάλαια ούτε την προσφορά των ελληνικών εξαγωγικών προϊόντων.
Αυτή η συγκυρία είναι που κάνει αδύνατη μία βιώσιμη ανάκαμψη του ελληνικού καπιταλισμού, όπως αυτή που δειλά εμφανίστηκε πέρσι λόγω κυρίως του αυξημένου ξένου τουρισμού, από φέτος και έπειτα, φέρνοντας μία χρεοκοπία μεγαλύτερη από εκείνη του 2010 (ένταξη στον EFSF) και του 2012 (νέο δάνειο EFSFκαι PSI). Γι’ αυτό, η τρέχουσα φάση της χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού ενσωματώνει και ξεπερνάει όλες τις προηγούμενες,.

4. Θα «καταστραφεί» η ελληνική οικονομία αν δεν επανεκλέγει η ΝΔ στην κυβέρνηση;

Το νέο “κούρεμα” του ελληνικού δημοσίου χρέους το οποίο θα επεδίωκε η ελληνική κυβέρνηση από την Ευρωζώνη και το ΔΝΤ “χωρίς νέα μέτρα” κατέρρευσε οριστικά στη συνάντηση του Παρισίου μεταξύ των βασικών Ελλήνων υπουργών και των Τροϊκανών (Νοέμβριος 2014). Μαζί του είχε “τελειώσει” και η ίδια η κυβέρνηση.

Γι’ αυτό δεν μπορεί να πιστέψει κανείς τη ΝΔ όταν λέει πως αν εκλεγεί αντ’ αυτής ο ΣΥΡΙΖΑ θα καταστραφεί (;!) λίγο – πολύ η ελληνική οικονομία. Πως γίνεται η ελληνική οικονομία να βρίσκεται σήμερα τόσο κοντά στην καταστροφή όταν πριν λίγο καιρό έχει περάσει οριστικά τον «κάβο» της κρίσης, όπως διατυμπανίζουν επί ένα σχεδόν χρόνο οι Νεοδημοκράτες (success story);

Γιατί καταρρέει το κυβερνητικό κόμμα, όταν έχει πετύχει την ανάκαμψη της οικονομίας –όπως το ίδιο διατείνεται- χάρη στα μέτρα που το ίδιο έχει λάβει ; Μ΄’ άλλα λόγια, είναι η παραμονή της ΝΔ ή αναρρίχηση οποιουδήποτε άλλου αστικού κόμματος στην εξουσία είναι συνώνυμη της μεγαλύτερης οικονομικής καταστροφής.

5. Θα “σώσουν” την οικονομία τα μέτρα που θέλει να περάσει η ΝΔ και η τρόικα ;

Η συνέχιση της ύφεσης στην Ελλάδα, παρά τα κανιβαλικά μέτρα τα οποία έχουν ληφθεί εδώ και τέσσερα χρόνια, είναι που οδηγεί πάνω απ’ όλα στη λήψη σκληρών «διαρθρωτικών» (τα οποία θα έπεφταν στα πιο … μαλακά αν είχε πάρει μπρος η οικονομία συνολικά) , όπως η παραπέρα μείωση των συντάξεων και των μισθών, την άγρια φορο-μπηξία, τις κατασχέσεις μικρών ιδιωτικών περιουσιών, το ξεπούλημα της δημόσια περιουσίας κλπ.

Μήπως αυτά τα μέτρα θα δώσουν διέξοδο στο χρεοκοπημένο ελληνικό καπιταλισμό και το λαό; Όχι, Αυτά θα εντείνουν, όπως συνέβη και στο παρελθόν την ύφεση, θα αυξήσουν το δημόσιο και το ληξιπρόθεσμο ιδιωτικό χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ και θα παραλύσουν ξανά τις, κατά τ΄ άλλα «επιτυχώς ανα – κεφαλαιοποιημένες» ελληνικές τράπεζες, βαθαίνοντας έτσι τη χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού παρά τις απώλειες που θα υποστεί για άλλη μια φορά ο λαός. Η καταστροφή που έρχεται θα λάβει τη μορφή των λουκέτων κρατικών υπηρεσιών, τραπεζών και ασφαλιστικών φορέων, μεγάλων επιχειρήσεων πετώντας στο δρόμο πάνω από 100.000 εργαζομένους, στερώντας ακόμα περισσότερο από ποτέ στοιχειώδεις κοινωνικές (σ.σ. στην περίπτωση του κράτους και των ταμείων).

6. Μπορούν τα οικονομικά μέτρα τα οποία προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ να μας “σώσουν” ;

Ο ΣΥΡΙΖΑ σε γενικές γραμμές ζητά μία επιστροφή στον προ του 2010 ελληνικό καπιταλισμό. Ήταν εκείνος, όμως, ο καπιταλισμός ο οποίος χρεοκόπησε πριν τέσσερα χρόνια και δεν υπάρχει καμία διεθνής ή εθνική συνθήκη σήμερα για να “επιστρέψει” κανείς εκεί ή να μην χρεοκοπήσει ξανά, κάνοντας εκ των πραγμάτων αδύνατη την εφαρμογή ενός τέτοιου προγράμματος.

Η αποτυχία της ΝΔ να περάσει ένα “κούρεμα” του χρέους “χωρίς νέα μέτρα” θα ακολουθήσει και το ΣΥΡΙΖΑ σε περίπτωση που αναλάβει την κυβερνητική εξουσία.

Η πρόθεση του ΣΥΡΙΖΑ να αντικαταστήσει τα μέτρα δημοσιονομικής λιτότητας με μέτρα επεκτατικής δημοσιονομικής πολιτικής (πχ μερικές αυξήσεις σε μισθούς – συντάξεις) και, έτσι, να φέρει ανάπτυξη και μεγαλύτερα φορολογικά έσοδα για να πληρωθεί το κεφάλαιο αλλά όχι τα τοκοχρεολύσια του χρέους θα καταρρεύσει γιατί δεν μπορεί να “παράγει” κεφάλαια σε ευρώ για να το κάνει. Το κεντρικό πρόβλημα πίσω από την καπιταλιστική κρίση δεν είναι η “διανομή” του εισοδήματος αλλά οι σχέσεις ιδιοκτησίας και παραγωγής.

7. Το πρόβλημα με τα οικονομικά αιτήματα του ΣΥΡΙΖΑ είναι πως είναι απλά και

μόνο “ρεφορμιστικά” ;

Για παράδειγμα, ένα από τα μέτρα που έχει δεσμευτεί να υλοποιήσει άμεσα ο ΣΥΡΙΖΑ αν εκλεγεί είναι η αύξηση του κατώτατου μισθού κατά 22% (αφορά 450.000 άτομα ή το 30% των μισθωτών του ιδιωτικού τομέα) θα θέσει θέμα λουκέτου ή μαζικών απολύσεων σε μία σειρά επιχειρήσεων που ήδη φυτοζωούν. Πως απαντά σ’ αυτό ο ΣΥΡΙΖΑ; Με την ενίσχυση των ελέγχων των… 600 Επιθεωρητών Εργασίας σε 220.000 ιδιωτικές επιχειρήσεις που λειτουργούν (ή καλύτερα υπολειτουργούν) σήμερα στην Ελλάδα ;! Ακόμα και αν ο ΣΥΡΙΖΑ ψήφιζε νόμο με τον οποίο έβαζε… λουκέτο σε όποια επιχείρηση παραβίαζε την εργατική νομοθεσία, θα είχε δύο κομβικά προβλήματα.: Με ποιο μηχανισμό θα εφάρμοζε αυτό το νόμο και με τι θα αντικαθιστούσε τις επιχειρήσεις οι οποίες θα έκλειναν.

Ένα δεύτερο παράδειγμα ανεδαφικού και “ρεφορμιστικού” μέτρου είναι ο δημόσιος έλεγχος στο ελληνικό τραπεζικό σύστημα, τον οποίο υποστηρίζει ο ΣΥΡΙΖΑ. Σήμερα, τα 3/4 των μετοχών των ελληνικών τραπεζών ελέγχονται ήδη από το κράτος λόγω της εγγύησης που αυτό έχει δώσει στην τρόικα για να ανακεφαλαιωθούν εκείνες με κονδύλια από τον EFSF. Και τι θα κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ ; Θα εφαρμόσει τον έλεγχο που δεν… εφαρμόζει η ΝΔ;

8. Ποια “κρατικοποίηση” έγινε και ποια μένει να γίνει ;

Η ίδια η αστική τάξη έχει “κρατικοποιήσει” όχι μόνο όλες τις τράπεζες, αλλά -εν μέρει- και όλες τις επιχειρήσεις, μιας και αυτές είναι υπερχρεωμένες στις… τράπεζες. Το ζήτημα είναι πως η “κρατικοποίηση” αυτή έγινε για τη διάσωση των τραπεζών και των επιχειρήσεων στα πλαίσια του καπιταλισμού. Η εργατική τάξη πληρώνει δύο φορές αυτή την (αστική) “κρατικοποίηση”. Τη μία φορά την πλήρωσε ήδη, με την άγρια λιτότητα την οποία υπέστησε σαν τίμημα για τη “διάσωση” του χρεοκοπημένου ελληνικού καπιταλισμού το 2010-14 από τον EFSF. Την επόμενη φορά θα την πληρώσει με την αναδιάρθρωση την οποία θα κάνουν οι τράπεζες (οι οποίες επαναδιωτικοποιούνται σταδιακά) πάνω στις μεγάλες επιχειρήσεις κατακτώντας μερίδια τους και πεντώντας και άλλες δεκάδες χιλιάδες εργαζομένους εκτός αυτών και ελαστικοποιώντας πλήρως την αγορά εργασίας.

9. Θα δώσουν διέξοδο οι εκλογές ;

Ο παρεμβατικός χαρακτήρας των κοινοβουλευτικών εκλογών στις οικονομικές εξελίξεις μιας χρεοκοπημένης χώρας είναι τόσο λίγο αποφασιστικός όσο είναι του ίδιου του αστικού κοινοβουλίου και γενικότερα της αστικής δημοκρατίας. Εδώ και τέσσερα χρόνια, αν και το ελληνικό κοινοβούλιο έχει γίνει απλά και μόνο ο ιμάντας μεταβίβασης των εντολών της

τρόικας πάνω στην κοινωνία έχει αποτύχει οικτρά να φέρει τα επιδιωκόμενα -από την αστική τάξη- αποτελέσματα.
Μία “αριστερή” αλλαγή στην κορυφή της αστικής κοινοβουλευτικής πυραμίδας η οποία, προπαντός, βασίστηκε στον κατευνασμό των εργατικών και λαϊκών αγώνων (ούτε καν στην αναζωπύρωσή τους), δεν θα φέρει τα αποτελέσματα τα οποία προσδοκά η πλειοψηφία του λαού απ’ αυτήν.

Καμία ριζοσπαστική αστική δημοκρατία δεν μπορεί να οικοδομηθεί στα ερείπια της μικροαστικής τάξης. Ακόμα και ένα “ρεφορμιστικό” αίτημα δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί σήμερα παρά μόνο από την επαναστατική δικτατορία του προλεταριάτου.

10. Γιατί να μην καλέσει κανείς το λαό να ψηφίσει ΣΥΡΙΖΑ για να φύγει -έστω και με εκλογές- η κυβέρνηση των μνημονίων στις 26 Ιανουαρίου ;

Καταρχάς, ένα επαναστατικό κόμμα δεν μπορεί να “σνομπάρει” τις κοινοβουλευτικές εκλογές από τη στιγμή που η μεγάλη πλειοψηφία του λαού αυτής της χώρας (60 -65% των εκλογέων) αναμένεται να συμμετέχει σ’ αυτές, πολλώ δε μάλλον που το 30 -35% αυτού υποστηρίζει το σχηματισμό μίας κυβέρνησης της αριστεράς υπό το ΣΥΡΙΖΑ στα ερείπια των αστικών μνημονιακών κομμάτων της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ.

Αν, όμως, είναι επιβεβλημένη η συμμετοχή ενός επαναστατικού κόμματος στη διαδικασία των εκλογών για να προπαγανδίσει ένα επαναστατικό πολιτικό πρόγραμμα, δεν είναι επιβεβλημένη η εκλογική υποστήριξη του ΣΥΡΙΖΑ.

Το επαναστατικό κόμμα συμφωνεί στην ανάγκη ανατροπής της κυβέρνησης των τροϊκανών -ακόμα και μέσω των εκλογών- και στην ανάγκη μιας κυβέρνησης της αριστεράς, αλλά διαφωνεί στον χαρακτήρα της κυβέρνησης τον οποίο θέλει να προσδώσει σ’ αυτήν την κυβέρνηση ο ΣΥΡΙΖΑ.

Γι’ αυτό είναι επιβεβλημένη η αυτόνομη κάθοδος του επαναστατικού κόμματος στις εκλογές, με την οποία όχι μόνο να προπαγανδιστεί ένα επαναστατικό πρόγραμμα και μία επαναστατική δράση, αλλά θα επιδιωχθεί η έμπρακτη υποστήριξη των εργατών σ’ αυτό.

11. Μπορεί αυτή τη στιγμή το επαναστατικό κόμμα να κερδίσει σημαντική υποστήριξη της εργατικής τάξης;

Ο ΣΥΡΙΖΑ από ένα μικρό μετωπικό αριστερό ρεφορμιστικό σχήμα εκτινάχτηκε στις εθνικές εκλογές του 2012 σε ένα βασικό διεκδικητή της κυβερνητικής εξουσίας με κεντρικό πολιτικό

στόχο την κατάργηση των Μνημονίων, χωρίς ρήξη με την ΕΕ και το ΔΝΤ που τα επέβαλαν με τη συνέργεια της ελληνικής αστικής τάξης από το 2010 μέχρι σήμερα.

Στις Ευρωεκλογές του Μαΐου του 2014, ο ΣΥΡΙΖΑ κατέλαβε την πρώτη θέση, ενώ στις μέρες μας διεκδικεί την ίδια την κυβέρνηση της χώρας ακόμα και με αυτοδυναμία.

Αυτό θα ήταν αδύνατο χωρίς την ύπαρξη δύο συνθηκών : Την παρατεταμένη χρεοκοπία του ελληνικού και ευρωπαϊκού καπιταλισμού και τη σταθερή στόχευση του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση της αριστεράς.

Το ιστορικό οικονομικό και πολιτικό έδαφος της μέχρι τώρα ανοδικής πορείας του ΣΥΡΙΖΑ είναι δυνάμει ικανό να επιτρέψει στην επόμενη φάση της κρίσης (που θα χαρακτηριστεί από μία νέα έκρηξη της κρίση κρατικού χρέους και του ιδιωτικού χρέους, αλλά και την παραπέρα αποσύνθεση του αστικού πολιτικού συστήματος διακυβέρνησης, μαζί και του ΣΥΡΙΖΑ) την μαζικότερη ενίσχυση του επαναστατικού κόμματος στην πάλη του για εργατική εξουσία.

Για να γίνει αυτό, το επαναστατικό κόμμα δεν πρέπει ταυτίσει την αριστερή πολιτική στροφή των μαζών με το φορέα με τον οποίο αυτή έχει αυτή συνδεθεί (ΣΥΡΙΖΑ) και πριν απ' αυτό, να μην εκλάβει την τρέχουσα κρίση εθνική (στην αφετηρία και τη λύση της) και χωρίς ζιγκ – ζαγκ.

Γι' αυτό από τη μεριά, το επαναστατικό κόμμα πρέπει να παραμείνει εκτός ΣΥΡΙΖΑ και να μην ψηφίσει ΣΥΡΙΖΑ σ' αυτές τις εθνικές εκλογές και από την άλλη να καλέσει τις μάζες να παλέψουν για τη μόνη πραγματική κυβέρνηση της αριστεράς, μιας κυβέρνησης βασισμένης στα κυρίαρχα όργανα αυτοργάνωσης των εργατών (εργατικά συμβούλια / σοβιέτ).

12. Πως η τρέχουσα οικονομική κρίση αποσυνθέτει την αστική εξουσία;

Η πάλη για μία εργατική κυβέρνηση με εργατική εξουσία δεν είναι πρόωρη.

Ας ξεκινήσουμε, πρώτα απ' όλα από το ότι δεν είναι δυνατή μία αστική, έστω και τύποις, δημοκρατική κυβέρνηση στα πλαίσια μίας αστικής εξουσίας εν μέσω μίας παρατεταμένης συστημικής χρεοκοπίας.

Βρισκόμαστε πιθανότατα παραμονές της τελευταίας από τις πέντε αστικές κυβερνήσεις που ανάλαβαν να διαχειριστούν την χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού. Ξεκίνησε η κυβέρνηση Παπανδρέου (ΠΑΣΟΚ) και συνέχισαν η κυβέρνηση Παπανδρέου – Βενιζέλου, (ΠΑΣΟΚ) έπειτα η κυβέρνηση Παπαδήμου (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΛΑΟΣ), η κυβέρνηση Σαμαρά (ΝΔ,

ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ) και τέλος η κυβέρνηση Σαμαρά με τη συμμετοχή μόνο της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ.

Η επιδεινούμενη αδυναμία της κυρίαρχης τάξης να σχηματίσει μία κυβέρνηση με την οποία θα διαχειριστεί τις υποθέσεις αποτελεί κορυφαία εκδήλωση της επιδεινούμενης αδυναμίας να συνεχίζει να κυριαρχεί σε όλο το εύρος της κοινωνίας, ξεκινώντας από τους ίδιους τους χώρους παραγωγής.

Η καταστροφή που έχουν συντελέσει οι καπιταλιστές, ξένοι και ντόπιοι, στις παραγωγικές δυνάμεις της ελληνικής οικονομίας, με τις μαζικές απολύσεις, το πάγωμα των προσλήψεων και τη δραματική μείωση των επενδύσεων από το 2007-8 μέχρι και σήμερα είναι ένδειξη απώλειας του ελέγχου της διαδικασίας αναπαραγωγής της καπιταλιστικής κοινωνίας από την πλευρά της αστικής τάξης και όχι ένδειξη δύναμης.

13. Τι πέτυχαν και τι όχι τα Μνημόνια ;

Εκείνο που πάνω απ’ όλα «πέτυχε» η διεθνής και ελληνική αστική τάξη μέσω των Μνημονίων ήταν η σωρευτική ύφεση 25%, ο τετραπλασιασμός του ποσοστού της ανεργίας, η μείωση 30% των εισοδημάτων και η πρωτοφανής μείωση των κρατικών δαπανών αλλά σε καμία –μα καμία – περίπτωση οποιαδήποτε αλλαγή του «παραγωγικού» προτύπου της οικονομίας (σ.σ. στροφή στη βιομηχανικό και αγροτο-κτηνοτροφικό τομέα) και της σχέσης δημόσιου – ιδιωτικού τομέα (σ.σ. μαζικές ιδιωτικοποιήσεις), οι οποίοι ήταν και είναι οι στρατηγικοί μνημονιακοί στόχοι.

Έτσι –για παράδειγμα:

Οι περικοπές δαπανών να δημιούργησαν πλεόνασμα στον κρατικό προϋπολογισμό, αλλά τα κρατικά έσοδα βρίσκονται ουσιαστικά σε… προ-μνημονιακά επίπεδα.
Το εξωτερικό ισοζύγιο μηδενίστηκε, αποκλειστικά λόγω της κατάρρευσης των εισαγωγών και όχι λόγω αύξησης των εξαγωγών και υποκατάστασης των εισαγωγών.
Οι μισθοί και οι υπάλληλοι στο δημόσιο μειώθηκαν αλλά δεν πέρασε ένας μόνιμος μηχανισμός κινητικότητας- αξιολόγησης – απολύσεων ο οποίος θα ευθυγράμμιζε τους εργασιακούς όρους του δημοσίου με τον ιδιωτικό τομέα.
Οι τράπεζες, το κράτος και τα ασφαλιστικά ταμεία δεν μπόρεσαν τελικά να προχωρήσουν σε κατασχέσεις για την εξόφληση ληξιπροθέσμων οφειλών.
Οι κύριες συντάξεις δεν μειώθηκαν ξανά το 2014, όπως προέβλεπε έμμεσα ο νόμος 3863/2010

14. Έχει ηττηθεί η εργατική τάξη ;

Όλες οι παραπάνω ανολοκλήρωτες «μεταρρυθμίσεις αποτελούν "νίκες" του λαού, (αν και μερικές απ' αυτές είναι "ακούσιες") της Ελλάδας αλλά όχι μόνο…

Ποια είναι "ακούσια" νίκη ; Για παράδειγμα, τα κρατικά έσοδα δεν αυξήθηκαν, γιατί απλά ο λαός «προτίμησε» να … φάει παρά να πληρώσει δυσβάσταχτους φόρους στο κράτος, ανεδαφικά πλέον τοκοχρεολύσια στις τράπεζες και ασφαλιστικές εισφορές (σ.σ. αυτό αφορά τους μικρομεσαίους οφειλέτες του ΟΑΕΕ).

Ποια "νίκη" οφείλεται περισσότερο στους εργάτες άλλων χωρών και όχι της Ελλάδας; Για να γίνει υποκατάσταση των εισαγωγών απαιτούταν, αν μη τι άλλο, μία παραπέρα μείωση των εργατικών μισθών στο επίπεδο των άμεσων ανταγωνιστών του ελληνικού καπιταλισμού, όπως του βουλγάρικου και του τουρκικού. Κάτι τέτοιο δεν έγινε. Και αυτό γιατί αυξημένες λαϊκές αντιστάσεις στην Τουρκία και τη Βουλγαρία (λόγω της επιβράδυνσης αυτών των "αναδυόμενων" οικονομιών) απέτρεψαν νέες μειώσεις στους μισθούς των εργατών και, έτσι, παραπέρα πιέσεις για μείωση των μισθών στην Ελλάδα, δείχνοντας ότι είναι ο διεθνής καταμερισμός εργασίας εκείνος που παίζει τον αποφασιστικό ρόλο στις εργασιακές εξελίξεις σε κάθε χώρα. Αυτή ήταν μία εργατική "νίκη" η οποία οφειλόταν κυρίως στις διεθνείς εργασιακές εξελίξεις και όχι σε κάποιο εκτεταμένο αγώνα του βιομηχανικού προλεταριάτου στην Ελλάδα.

Παραπέρα αποτυχία της κυβέρνησης Σαμαρά να περάσει στο β' κύμα "μεταρρυθμίσεων" στον ιδιωτικό τομέα (παραπέρα διευλόλυνση ομαδικών απολύσεων, μείωση 50% στις τριετίες, αλλαγή συνδικαλιστικού νόμου, διατήρηση διμερούς προσφυγής στη Διαιτησία κλπ.) οφείλεται παραπέρα στην αναχαίτιση του β' κύματος "μεταρρυθμίσεων" στον ιδιωτικό τομέα.

Παράλληλα, η «ιδιωτικοποίηση» των εργασιακών όρων του Δημοσίου μπλοκαρίστηκε από μία εξάμηνη αποχή – απεργία των υπαλλήλων(Μάης – Νοέμβρης 2014) τσαλάκωσε δύο καταδικαστικές αποφάσεις και τον ίδιο αρχι – φιλελεύθερο κανίβαλο υιό Μητσοτάκη. Νωρίτερα, το καλοκαίρι του 2013, το "λουκέτο" στην ΕΡΤ αποτέλεσε μία τεράστια εστία αντίστασης του λαού, ενώ αργότερα οι πάνω από 500 απολυμένες καθαρίστριες του Υπουργείου Οικονομικών κέρδισαν την υποστήριξη πλατιών στρωμάτων του λαού. Εξάλλου, κανείς από το Ταμείο των Αποκρατικοποιήσεων (ΤΑΙΠΕΔ) και την κυβέρνηση δεν τόλμησε να βάλει την υπογραφή στο ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας ακόμα και σε περιπτώσεις που ψηφίστηκε σχετικός νόμος (πχ ΔΕΗ, Ελληνικό).

Σε ένα άλλο επίπεδο του “δημοσίου”, εκείνο που αφορά τους μηχανισμούς κρατικής καταστολής, η αστική διακυβέρνηση απέτυχε να διαχειριστεί την υπόθεση του Νίκου Ρωμανού με τρόπο νικηφόρο για την ίδια, είτε “σπάζοντας” την απεργία του νεαρού αναρχικού κρατουμένου, είτε κηρύσσοντας κατάστασης πολιορκίας επ’ αφορμή μίας εξέγερσης σε περίπτωση μιας αρνητικής για τη ζωή του Ρωμανού εξέλιξη που, πιθανόν, θα ξεπερνούσε τα όρια εκείνης του Δεκεμβρίου του 2008.

15. Μπορεί να δώσει διέξοδο από την κρίση άλλη τάξη εκτός από την εργατική;

Η εργατική τάξη αυτής της χώρας, όντας πολυπληθέστερη όσο ποτέ, κινηματικά ιδιαίτερα έμπειρη μετά την περίοδο 2008 – 14 και στην πλειοψηφία της στραμμένη αυτή τη στιγμή προς τα αριστερά είναι η καταλληλότερη τάξη για να δώσει διέξοδο από την τρέχουσα καπιταλιστική χρεοκοπία.

Η χρεοκοπία έχει προλεταριοποιήσει πάνω από 700.000 πρώην μικροαστούς, απόφοιτους πανεπιστημίων -ΤΕΙ και γενικότερα (πρώην) υψηλόμισθους εργαζομένους του δημοσίου και ιδιωτικού τομέα που χαροπαλεύουν οικονομικά.

Ταυτόχρονα το σύνολο των εργαζομένων, ανέργων και συνταξιούχων εργατών και φτωχών βιοπαλαιστών της πόλης και της υπαίθρου όχι μόνο έχει βγει στο προσκήνιο της ταξικής πάλης με δεκάδες γενικές απεργίες και άλλους επιμέρους σημαντικούς αγώνες, αλλά έχει αποφασίσει πως αν δεν υπάρξει αλλαγή στο επίπεδο της κυβερνητικής εξουσίας ούτε ένα από τα αιτήματα τους δεν πρόκειται να πραγματοποιηθεί.

Η μόνη διέξοδος από την καπιταλιστική χρεοκοπία για το λαό μπορεί να είναι όχι μόνο εργατική, αλλά ταυτόχρονα επαναστατική και διεθνιστική. Αυτό σημαίνει πως οι εργάτες δεν θα μπορέσουν να σώσουν την κοινωνία και τους εαυτούς τους, αν δεν έλθουν σε αποφασιστική, δηλαδή επαναστατική ρήξη με τον καπιταλισμό, το κράτος του και τις διεθνείς σχέσεις του.

Η διαγραφή ολόκληρου του (αστικού) κρατικού χρέους προς τους διεθνείς πιστωτές και του ιδιωτικού χρέους των εργατών και των φτωχών μικροαστών προς τις τράπεζες, την εφορία και τα ασφαλιστικά ταμεία (σ..σ για τους φτωχούς μικροαστούς) είναι το ελάχιστο αναγκαίο αλλά όχι ικανό μέτρο για την επιβίωση μας. Απαιτείται η απαγόρευση εξόδου κεφαλαίων από την Ελλάδα και το κρατικό μονοπώλιο ολόκληρου του εξωτερικού εμπορίου, έτσι ώστε να ελαχιστοποιηθούν οι αρνητικές συνέπειες πάνω στην ελληνική οικονομία από το διεθνή οικονομικό αποκλεισμό που θα θελήσουν να επιβάλλουν οι άλλες καπιταλιστικές οικονομίες

μετά την έξοδο της χώρας από όλους τους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς (ΕΕ, ΔΝΤ, ΝΑΤΟ κλπ.).

Ταυτόχρονα πρέπει να εθνικοποιηθούν άμεσα, χωρίς αποζημίωση στους ιδιοκτήτες τους και κάτω από εργατικό έλεγχο και διαχείριση όλες οι μεγάλες στρατηγικού χαρακτήρα επιχειρήσεις.

Ολόκληρο το εργατικό δυναμικό της χώρας πρέπει να τοποθετηθεί, βάσει ενός δημοκρατικά σχεδιασμένου κρατικού προγράμματος, σε όλο το φάσμα της οικονομίας, εξασφαλίζοντας σε όλο τον πληθυσμό ένα αξιοπρεπές επίπεδο διαβίωσης. Τα μέτρα αυτά δεν μπορούν να εφαρμοστούν παρά μόνο εφόσον οι εργάτες πάρουν στα χέρια τους πρώτα την πολιτική εξουσία, τσακίζοντας το αστικό κράτος. Η εργατική εξουσία είναι η αφετηρία και όχι το... τέλος ενός ριζικού κοινωνικού σχηματισμού υπέρ του λαού. Αυτό δεν αρκεί, αν δεν έλθει επαναστατική βοήθεια από τους εργάτες των άλλων, κυρίως γειτονικών χωρών, με την ανατροπή των "δικών τους" καπιταλιστικών καθεστώτων και την από κοινού οικοδόμηση της σοσιαλιστικής ενότητας στα Βαλκάνια, τη Μέση Ανατολή, την Ευρώπη και όλο τον κόσμο.

Η οικοδόμηση του σοσιαλισμού δεν μπορεί να ολοκληρωθεί σε ένα επίπεδο... πίσω από εκείνο στο οποίο κυριαρχεί ένα κατώτερο από τον ίδιο κοινωνικό σύστημα, δηλαδή ο καπιταλισμός. δηλαδή στο εθνικό αντί του διεθνούς επιπέδου.

Η πάλη αυτή δεν μπορεί να ξεκινήσει αφού πετύχουμε την εργατική εξουσία στην Ελλάδα, αλλά από σήμερα οικοδομώντας μία εργατική επαναστατική Διεθνή, την Τέταρτη Διεθνή.

Δ.Κ.

Πηγή:ΕΕΚ